

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

Alex Reynolds. Esta puerta, esta ventana

Inauguració: Divendres, 15 de desembre de 2017, 19.00 h.

Exposició: 15.12.2017 – 16.02.2018. Dimarts a divendres de 11.00 a 19.00 h i dissabtes amb cita previa.

La Galeria Estrany-de la Mota té el plaer de presentar la primera exposició individual a la galeria de l'artista Alex Reynolds (Bilbao, 1978).

La pel·lícula arrenca a la cantonada d'un espai amb una porta i una finestra. Després apareixeran un home i una dona. Ell toca la bateria. Ella toca amb el cos i amb la veu. Però abans de veure'ls, els sentim. Mentre la càmera recorre l'espai encara buit, se senten cops irregulars a un timbal i una veu que cantusseja. Són llunyans, distrets i indolents durant un pla lent, la primera presa d'*Esta puerta, esta ventana* [Aquesta porta, aquesta finestra] és d'aquelles que retraten la calma que precedeix a la tempesta. D'aquelles que contenen una premonició o una clau que després necessitarem però que ara ens perdrem: la primera trobada dels personatges és sonora. Així és com coincideixen i mai sabem per on van entrar.

El so té aquesta capacitat d'entrada il·localitzable, d'intrusió imperceptible, malgrat que ens sembli paradoxal. Tanquem els ulls per no veure, però és impossible fer-se impermeable al so. Es filtra per les orelles, per la pell, es propaga per la matèria i fins i tot el portem dins: el cos fa soroll i ritme. No hi ha ni portes ni finestres per al so, o a l'inrevés, tot li serveix de porta o de finestra. La pel·lícula sorgeix de fantasiejar amb un ús calculat –i pervers– del so i del ritme per envair i alterar un cos a consciència. Per bé o per mal, afectar-lo, cantar-lo, descompassar-lo, sincronitzar-lo, afinar-se amb ell, canviar-lo o detenir-li el pas. Sense tocar-lo, des de lluny, sense que el vegi venir, sense que pugui evitar-lo.

Nodrint-se de les pràctiques artístiques d'Alma Söderberg i Nilo Gallego, *Esta puerta, esta ventana* prova contagis i transferències, entrades i sortides del cos de l'altre, donant a veure com es busquen o quan es crispen, en la negociació de límits, els cossos comunicants.

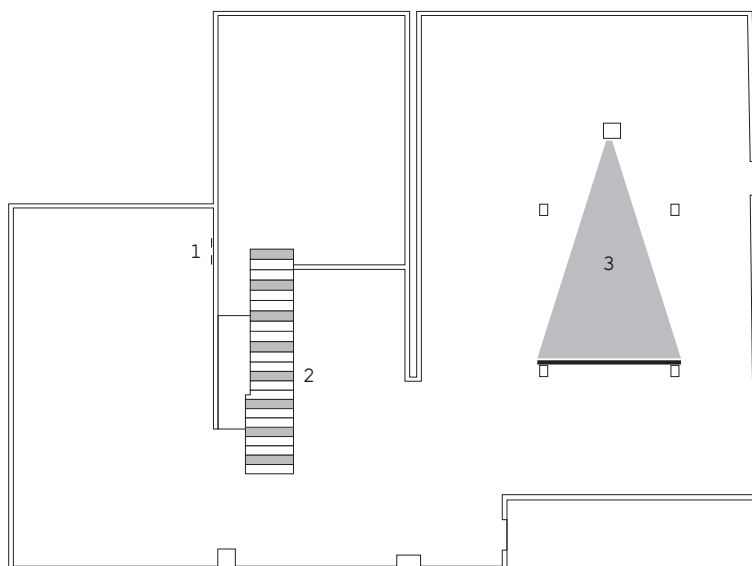
De vegades, sembla que alguna cosa els interromp. Ell, assegut davant de la bateria, de sobte deixa les baquetes suspeses en l'aire, tanca els ulls i espera. Ella, enmig d'un moviment, avorta l'impuls o apaga la veu. No tanca els ulls, però mira sense veure. Durant aquestes pauses sobtades un dubte entre si escolten o recorden. La ganyota i els gestos d'algú que escolta es confonen fàcilment amb aquells d'algú que recorda. *Esta puerta, esta ventana* és una pel·lícula instal·lada en la confusió entre l'escolta i la memòria, l'explora i l'explota. Les veus en *off* d'Alma i Nilo puntuen la pel·lícula amb records d'una casa. Algunes es repeteixen, tornen, insisteixen. De manera que quan de sobte alguna cosa interfereix en les seves accions, no sabem si el que les curtcircuita és el que està fent l'altre, l'esforç per no deixar-lo entrar, els seus propis records o les veus en *off* d'un i de l'altre. Està clar que alguna cosa, o tot això, acaba de colar-se'ls per alguna escletxa. Com un cuc.

En anglès, es diu cuc d'orella –*earworm*– a la cançó que s'enganxa, al paràsit sonor que no decidim deixar entrar i que no aconseguim fer sortir. Escolta i record coincideixen en un *earworm*. Sense avís, la memòria regurgita una cançó i ens l'instal·la en el cos. Els cucs d'orella ens canvien el pas, ens fan malbé el dia, convoquen fantasmes, ens fan suspendre les baquetes en l'aire, detenir el moviment, posar-nos a cantussejar, respirar a un altre ritme o ens retornen a la calor d'aquella manta o al fred d'aque-

lla casa. *Esta puerta, esta ventana* està infestada d'*earworms*. És una pel·lícula que fa *earworms* amb sons i records. Des de fora, des de lluny i sense que la vegin venir, Alex Reynolds entra i surt dels cossos d'Alma i Nilo així, amb *earworms*. Creua els seus sons, els seus ritmes i les seves frases convertint-los en intrusos d'orella l'un per a l'altre. En una ocasió gairebé imperceptible, el brunzit metàl·lic d'una interferència la delata.

La sincronia dels ritmes, pauses i moviments d'Alma i Nilo fan efecte de coexistència, però mai compareixen pla. L'estudi en el qual els veiem és com un ressò físic de l'únic lloc que els conté junts: l'espai virtual d'una pel·lícula. La coincidència sonora no és només el seu primer moment de trobada, és l'únic. El que aconseguix Alex Reynolds amb l'(a)sincronia dirigida dels seus cossos, ritmes i records –durant el rodatge i amb el muntatge– és produir sensació de convivència. Perquè en realitat, allò que està en joc en la convivència fílmica és el mateix que està en joc en la convivència en general. Conviure és una qüestió d'escolta i negociació de ritmes, cucs i límits. Per això, quan sentim a l'Alma dir "creus que podríem, de tant en tant, canviar els ritmes?" la pregunta és pertinent per a la interacció amb el Nilo, per a la pel·lícula i para qui sigui que viu amb ella. La preocupació de Nilo també és rítmica quan pregunta: "M'esperaràs quan hi hagi problemes d'aquests que vénen i que ens arrossegueuen una mica dels que hi estàs posat per no sé quants anys?". De vegades quadrar els ritmes és un joc i de vegades és un ring. La pel·lícula es mou i remou en aquesta mescla tan Reynolds de gaudi i cop.

— Anna Manubens

¹ *Palais*, 2017
Impressió B/N sobre paper i grafit
sobre paper
1 element de 21 x 29,7 cm i 1 element
de 23,5 x 22 cm
Peça única
Codi 11040

² *Un vals*, 2017
Moqueta a escala
Dimensions variables
Edició 3 + 1 P.A.
Codi 11043

³ *Esta puerta, esta ventana*, 2017
Video HD color i so
36.03 min.
Edició 5 + 1 P.A.
Codi 11041

Amb la col·laboració de:

Abe
Art Barcelona
Associació de Galeries

Agraïments: Nilo Gallego, Anna Manubens i Alma Söderberg.

*Per a més informació i/o imatges contactar amb ferranEIotro (ferranelotro@estranydelamota.com).